

Gebroken cirkel

Van Hameeda Lakho verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Verborgen tralies
Geheim geweld

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven
van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Hameeda Lakho
&
Magda van der Rijst

Gebroken cirkel

Ambo|Anthos
Amsterdam

Gebroken cirkel is het waargebeurde verhaal van Hameeda Lakho. Alle gebeurtenissen die erin worden beschreven zijn gebaseerd op Hameeda Lakho's herinneringen en ervaringen. Het ligt niet in de bedoeling van de auteur met dit verhaal afbreuk te doen aan de islamitische geloofsovertuiging. Voor de meeste personen in *Gebroken cirkel* zijn pseudoniemen gebruikt ter bescherming van hun privacy.

ISBN 978 90 263 5070 2

© 2002 Hameeda Lakho en Magda van der Rijst

Deze uitgave verscheen eerder bij Uitgeverij Arena

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto's binnenwerk © Hameeda Lakho, tenzij anders aangegeven

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Gilmer, Rachel en Melanie,
mijn verleden, mijn heden en mijn toekomst

Inhoud

Proloog	9
Verborgen tralies	13
Mijn verleden openbaar	33
Opnieuw die visa	45
Elf september	63
Een nieuw leven	75
Wonen in twee werelden	85
You are a Muslim girl	97
Een eigen bestaan	107
Moeders, dochters, zussen	129
Loslaten	143
Epiloog	157
Dankwoord	161
Interview	165

Proloog

Het was pas negen uur en toch leek het nu al alsof ik een zware dag achter de rug had. We waren die ochtend vroeg opgestaan. Ik had nauwelijks geslapen, was voor dag en dauw gaan douchen en stond om half zes klaar om naar Hilversum te rijden, wat volgens Gilmer, mijn man, te vroeg was. Zelfs in de spits zou het niet langer zijn dan een uur rijden en ik hoefde me pas rond negen uur bij John de Mol Producties te melden. Om half zeven had ik Rachel en Melanie wakker gemaakt. Onze dochters hadden moeiteloos vrij gekregen van school. Ik wist eigenlijk niet of het bijwonen van televisieopnamen wel zo interessant zou zijn voor meisjes van tien en acht jaar, maar ik wilde graag dat zij erbij waren. Gilmer steunde me door dik en dun, hij ontfermde zich over mij, hield zich bezig met mijn contracten en andere zakelijke dingen, maar bij presentaties en emotionele ontmoetingen waren het de meisjes die me kracht gaven. Als ik naar mijn dochters keek, begreep ik waarom ik het boek over

mijn jeugd had geschreven. Wanneer ik hen 's ochtends tegen me aan voelde kruipen of 's middags hun blije gezichten zag als ze uit school kwamen en hun opgewonden verhalen over wat dan ook aanhoorde, dan wist ik waarom ik moeite deed om mijn eigen moeder, hun oma, naar Nederland te halen. Ik wilde ook een moeder hebben. Het verleden was niet meer terug te draaien, maar de toekomst zou ik niet zomaar over me heen laten komen. Drieëndertig jaar had ik het zonder moeder, zonder moederliefde en zonder de warmte van een thuis moeten doen. Nu had ik de kans om de band te herstellen en die verloren tijd in te halen. Daarvoor was maar één handtekening nodig: die van de Visadienst. Tot nu toe waren al mijn pogingen om verblijfsvergunningen voor mijn moeder, broer, zus en zwager te krijgen op niets uitgelopen. Misschien zou mijn boek, *Verborgene tralies*, de instanties duidelijk kunnen maken waarom het oneerlijk was mij en mijn zusjes een hereniging met onze Pakistaanse familie te onthouden. En als de kansen op het toekennen van visa groter zouden worden door in een televisieprogramma over *Verborgene tralies* te praten, dan was ik zeker bereid heel vroeg in de ochtend naar de studio te rijden.

De redactie van *Koffietijd!* ontving ons heel hartelijk. Ik was uitgenodigd om het een en ander te vertellen over *Verborgene tralies* dat begin oktober zou verschijnen. Natuurlijk zou ik over het boek en dus over mijzelf praten. Ik had al twee interviews achter de rug. Beide keren maakten de gesprekken meer los dan ik had verwacht. Keer op keer werd ik geconfronteerd met mijn pijnlijke verleden en dat zou voorlopig zo doorgaan. De pr-afdeling van uitgeverij Arena had diver-

se activiteiten voor mij geregeld: lezingen, signeersessies en een radio-interview. Maar dit, tv, een live-uitzending nog wel, was het zenuwslpendst. Ik realiseerde me heel goed dat in alle rust en eenzaamheid aan een boek werken heel iets anders is dan praten voor pakweg een paar miljoen mensen. Zorgvuldig had ik me aangekleed en natuurlijk was ik naar de kapper geweest, maar de zekerheid over mijn uiterlijk kon mijn innerlijke onrust niet wegnemen. Met Anne, de bureauredacteur, had ik uitvoerig gesproken om de uitzending voor te bereiden. Ik was hoofdgast in *Koffietijd!* en zou tussen andere onderwerpen door steeds weer aan het woord komen. Ik zou de hele uitzending bij de presentatoren aan tafel zitten. Afgelopen nacht in bed had ik nog bedacht hoe mijn houding moest zijn en dat ik vooral rustig zou moeten blijven. Maar nu, in de kleedkamer, gierden de zenuwen door mijn lijf. De presentatoren, Judith de Klijn en Sybrand Niessen, kwamen zich voorstellen, de visagiste werkte mijn make-up bij en Anne vroeg me mee te lopen om het draaiboek nog één keer door te nemen zodat ik kon zien hoe ik moest opkomen. Opkomen? Ik zou toch zitten? Het plan was dat ik via een deur de uitzending zou binnenlopen. Gilmer en de meisjes konden het programma in de kleedkamer bekijken, maar ze wilden liever op de tribune in de studio zitten. Ik was blij toen ik Elisabeth, de pr-medewerker van Arena, ontdekte. Ze had een exemplaar van *Verborgen tralies* bij zich. Het eerste. Mijn boek! Vers van de pers. Er borrelde gevoelens van trots op. Het was er nu dus echt. Lang kon ik er niet naar kijken want het boek moest mee naar de set. Tijdens de uitzending zou het regelmatig in beeld komen. Nog tien minuten en dan moest ik op. Het gaat goed, beloofden Gilmer, Anne en Elisabeth me. Ik was echter minder

overtuigd van mijn kunnen. Toen Anne het sein gaf dat ik mee moest komen, kreeg ik een knipoog van Gilmer en een kus van mijn meisjes.

De opname was begonnen. Ik hoorde Judith de Klijn over mij en mijn vreselijke jeugd praten en wachtte op het signaal dat ik de deur moest openduwen. Als die gammele deur maar niet klemt, dacht ik net voordat mijn opkomst werd aangekondigd. Ik kreeg een seintje, duwde tegen het decor en stapte de huiskamer van al die kijkers binnen. Iedereen kon mij bekijken en ik zag niets. Ik was volkomen verblind door de belichting. Snel liet ik mijn ogen toch over de eerste rij gaan. Waar zaten Gilmer, Melanie en Rachel? Ik zag ze niet. Terwijl ik Judith en Sybrand een hand gaf, was ik me bewust van mijn eigen onhandigheid. Ik moest wennen aan het licht, de camera's, de stoel en de hele situatie. Ondertussen praatte Judith door. Ze had het over mij en mijn verleden. Over mijn vertrek uit Pakistan in 1968, mijn aankomst in Nederland en de hel waarin ik toen belandde. 'Hameeda,' hoorde ik haar zeggen terwijl ze duidelijk het woord tot mij richtte. 'Wat vond jij van Nederland toen je hier aankwam?' Mijn adem stakte in mijn keel. Even kon ik niet praten. Opnieuw, maar net even anders, leidde Judith haar vraag in. 'Hameeda, wat was je eerste indruk van Nederland...'

Verborgen tralies

Vreemd, vond ik Nederland toen ik er als vierjarig meisje in het najaar van 1968 aankwam. Vreemd en koud. Ik was bang voor de blanke mensen die ons opwachtten en in een onbegrijpelijke taal van alles tegen mij, mijn moeder en mijn zusjes zeiden. Ik was bang voor de grote man die amma, mijn moeder, omhelsde. Amma had ons voorbereid op deze reis en op de grote verandering die ons te wachten stond. Op een dag had ze verteld over baba, onze vader die al een paar jaar in Nederland woonde en werkte. Wij, mijn twee oudere zussen Zahida en Ayesha, mijn jongere zusje Yasmin en ik, woonden samen met mijn grootouders en de andere familieleden van mijn vader op het Pakistaanse platteland. Mijn moeder verdiende de kost met werken op het land en de verkoop van gedroogde koeienvlaaien. Wij hielpen haar vaak en ik herinner me van die tijd dat je met de koeienvlaaien torens kon bouwen en dat we met de geiten, de buffels en de ezel speelden. Op het erf klommen we op de

houten wagens en schommelden in Yasmins wiegje dat onder de palmboom stond. Ons erf was de wereld en dat was veilig en vertrouwd. Wat wilde je nog meer? Amma wilde veel meer. In tegenstelling tot haar stiefbroer, halfbroer en halfzus had zij nooit de kans gehad om iets te leren. Van jongs af aan had zij het huishouden moeten doen. Op jonge leeftijd werd ze al uitgehuwelijkt aan haar stiefbroer, mijn vader. Zowel mijn vader als mijn moeder had een betere toekomst voor ogen. Voor zichzelf, maar, en dat gold zeker voor mijn moeder, vooral voor ons. Amma's wens was dat wij naar school zouden gaan zodat we een vak konden leren. Mijn vader deelde haar plannen. In Karachi bestonden maar weinig kansen om hogerop te komen. Mijn ouders leefden in een krot waarvan het dak lekte en de vloerbedekking uit drassige, aangestampte aarde bestond. Wij waren voortdurend ziek en ons enige broertje overleed onder die armoedige omstandigheden aan een longontsteking. Ik denk dat de dood van mijn jongere broertje, mijn moeders enige zoon, de directe aanleiding was om te vechten voor een betere toekomst. Mijn vader beproefde zijn geluk eerst in Saoedi-Arabië, maar kwam uiteindelijk in Nederland terecht. Ik was drie maanden oud toen hij vertrok. Ruim drie jaar later zocht hij ons weer op. Inmiddels waren wij van Karachi naar het platteland verhuisd. Mijn vader bleek een goede baan te hebben. Hij bracht geld, spullen en verhalen mee. Mijn moeder was daar natuurlijk blij mee maar hoopte vurig dat mijn vader weer bij ons in Pakistan zou komen wonen. Amma miste haar man en baba miste zijn vrouw en kinderen. Althans, daar leek het op, want hij besloot in Pakistan te blijven. Maar na drie maanden ging hij al overhaast terug naar Nederland. Hij liet mijn moeder zwanger achter. Kort na de

geboorte van Yasmin belde mijn vader op en vertelde dat hij tickets en een huis voor ons had geregeld. Hij wilde dat wij met zijn allen naar Nederland zouden komen. Mijn moeder zag ertegen op de familie achter te laten maar tegelijkertijd had ze geen keus. Als ze een betere toekomst voor zichzelf en voor haar dochters wilde, moest ze de stap wagen. En zo vertrokken wij in oktober 1968 naar Nederland.

Het vertrek uit Pakistan en het afscheid van de familie waren hartverscheurend. De vliegreis was een hele belevenis. Ik herinner me de wuivende hand van mijn oma die tussen de deur klem kwam te zitten. En hoe Ayesha en ik vlak voor het landen met amma naar de wc gingen, de deur niet meer openkregen en er in het vliegtuig paniek uitbrak toen de bemanning erachter kwam dat wij niet in onze stoelen zaten. Op het laatste moment werden we ‘bevrijd’. Ayesha en ik werden door de passagiers over de stoelen heen naar onze plaatsen getild.

De ontvangst in Nederland was overweldigend. Er waren mensen met bloemen, journalisten en fotografen en we werden vanaf Schiphol door een heuse delegatie naar onze flat in Rijswijk begeleid. Als vierjarig meisje onderging ik alles zonder vragen te stellen. Ik klampte me voortdurend vast aan mijn moeder. Pas veel later heb ik begrepen waarom we toen zo koninklijk werden ontvangen. Mijn vader werkte destijds bij Philips en zijn collega's hadden een collecte gehouden zodat mijn vader, die vriendelijke, eenzame gastarbeider, zijn gezin naar Nederland kon halen. Mijn vader werd met een gestoffeerd en gemeubileerd huis in Rijswijk en vier tickets op naam voor een voldongen feit gesteld. Hij zou in Holland met zijn gezin worden herenigd. Die liefdadigheidsactie haalde de regionale kranten.

Die eerste uren en dagen in Rijswijk zal ik nooit vergeten. Mijn vader was tegelijkertijd met de andere mensen weer vertrokken om bij de burens naar de olympische hockeywedstrijd tussen Nederland en Pakistan te kijken. Toen wij een beetje waren bijgekomen van alle indrukken gingen we voorzichtig op onderzoek uit. Waar waren we in vredesnaam terechtgekomen? In een afgesloten huis dat boven de bomen uitstak. Ik herinner me onze verbazing over de trappen, deuren en ramen, het stromende water en de wc. Wij waren gewend boven een gat in de grond te hurken. In Nederland hurkten we op de rand van de closetpot en probeerden wiebelend en balancerend een plas te plegen. Doortrekken bezorgde ons de schrik van ons leven. Evenals die grote rode kater die plotseling op het balkon sprong en de elektriciteitschakelaars waarmee je het licht liet aan- en uitflitsen. Alles was nieuw en totaal anders dan ons erf in Pakistan. De man die mijn vader bleek te zijn vond ik eng en onvriendelijk maar zolang mijn zusjes en amma in de buurt waren, vertrouwde ik erop dat alles in orde zou komen. Toen mijn vader thuiskwam, maakte hij mijn moeder wegwijs in het huis. Hij legde uit hoe een en ander werkte en benadrukte dat ze nu in Nederland was en dat zij zich zo snel mogelijk de gewoonten en de taal eigen zou moeten maken. In de kast hing Nederlandse kleding en hij beval haar ervoor te zorgen dat wij onze Pakistaanse *shalwar-kamis*, een jurk met een wijde broek eronder, en *dopatta*, de bijbehorende sjaal, zouden verruilen voor maillots, rokken en truien. De toon waarop mijn vader tegen amma sprak, maakte mij bang. Hij klonk onaardig, maar amma praatte alles goed. Onze vader had jaren alleen geleefd en moest even aan ons wennen.

Al snel begreep mijn moeder dat mijn vader er een dubbel-leven op na hield. Hij bleek een Nederlandse vriendin te hebben bij wie hij woonde. De verrassende actie van zijn collega's had hem in een lastig parket gebracht. Hij had hun aanbod niet durven weigeren en probeerde nu zijn tijd te verdelen tussen zijn Nederlandse en zijn Pakistaanse gezin. Mijn moeder was, als product van een traditionele cultuur, een volgzame vrouw. Pakistaanse vrouwen hebben niets in te brengen en mannen mogen er meerdere vrouwen op na houden. Na een paar dagen nam mijn vader Zahida, Ayesha en mij mee naar zijn vriendin in Scheveningen. Yasmin, de baby, liet hij thuis. We vonden het vreselijk om zonder amma op stap te gaan in dat vreemde land met al die witte mensen en hun kille, blauwe ogen. Mijn vaders vriendin was aanvankelijk aardig. Ze had een baby en ik vond het leuk om met dat jongetje te spelen. Hij heette, net als ons overleden broertje, Waheed en was mijn halfbroer. Steeds vaker nam mijn vader ons drieën mee naar die vrouw, die steeds on aardiger werd. Zodra mijn vader zijn hielen had gelicht, sloot zij ons in afzonderlijke kamers op. Die uren alleen in een kamertje waren een nachtmerrie. Ik was zo bang en miste mijn moeder vreselijk. Gelukkig haalde mijn vader ons 's avonds op en eenmaal terug bij amma vergaten we de narigheid van overdag. Volgens mijn moeder moesten we naar die vrouw toe om de Nederlandse taal en gewoonten te leren. Hoewel amma altijd alles wat mijn vader deed goedpraatte, liepen de ruzies tussen haar en mijn vader steeds hoger op. Mijn vader was een hardhandige, agressieve man die bij gebrek aan woorden gemakkelijk zijn handen gebruikte. In het begin werden wij weggestuurd als de ruzie begon, maar later waren wij vele keren getuige van de mishandelingen. Met kus-

sens over ons hoofd wachtten wij totdat we de voordeur hoorden dichtslaan. Geruisloos kropen we dan naar amma toe en meer dan eens vonden we haar bloedend op de grond. We begrepen dat mijn moeder het niet eens was met de gang van zaken. Zij wilde naast haar man slapen, haar kinderen thuis hebben en zelfs zijn half Hollandse zoon was van harte welkom in haar huis. Mijn vader lachte haar vierkant uit en kleineerde haar. Hij was trots op zijn Nederlandse vriendin die hem in één keer een zoon had geschonken. Niets kon amma meer pijn doen dan zo'n opmerking. Binnen enkele weken na aankomst in Nederland bracht mijn vader ons naar een school in de buurt van ons huis. In het weekend moesten we naar zijn vriendin. Het leven kreeg een soort ritme en net toen we eraan gewend waren, veranderde alles. We werden overgeplaatst naar een school in Scheveningen en brachten nu meer tijd bij mijn vaders vriendin door. Zij bemoeide zich met ons gedrag en uiterlijk. 'Luizenbalen, dat zijn jullie,' riep ze terwijl ze lukraak onze zwarte lokken verknipte. Mijn moeder was laaiend toen ze onze mislukte kapsels zag. Ze vond de gedachte dat die vreemde vrouw ons aanraakte ondraaglijk. 'Dit gaat helemaal fout,' zei ze tegen mijn oudste zus. 'Wij gaan terug naar Pakistan.' Maar voordat zij een plan kon maken, ontvoerde mijn vader amma en Yasmin. Tegen ons vertelde hij dat hij samen met amma en Yasmin naar Pakistan was gereisd om lalli, onze oma, te gaan halen. Mijn moeder had hulp nodig om ons in Nederland te kunnen opvoeden, zo legde mijn vader uit. Maar toen hij na twee maanden terugkwam, vertelde hij met een verdrietige blik in zijn ogen dat amma en Yasmin tijdens de reis waren verongelukt. Amma bestond niet meer. Toen Zahida iets wilde vragen stak hij gebiedend zijn hand op: 'Nee, geen

vragen. Over amma wil ik niets meer horen. Vanaf nu hebben jullie een nieuwe moeder.' Terwijl hij dat zei, wees hij naar zijn Nederlandse vriendin. 'Zij is jullie nieuwe mama.'

De jaren die volgden waren in één woord afgrijselijk. Op het oog leken we een net gezin. We zagen er verzorgd uit en gedroegen ons braaf en nederig. Die onderdanigheid werd er letterlijk in geslagen. Mijn vader noch zijn vrouw, ze waren inmiddels getrouwd, duldde ongehoorzaamheid. Je bord niet leeg eten leidde tot klappen. Eten vormde voor mij een terugkerend probleem. Ik ontwikkelde een eetstoornis die jaren zou aanhouden. Als ik uit angst overgaf, werd ik gedwongen het braaksel op te eten. Voor een onvoldoende op school werden we in elkaar gemept en ook dat had gevolgen voor onze ontwikkeling. Ik was bijvoorbeeld van de ene op de andere dag gaan stotteren. Er kwam geen woord normaal over mijn lippen. Mijn ouders waren de trotse eigenaars geworden van een wasserij waarin wij in het weekend meewerkten. In huis waren wij voor alles verantwoordelijk. Voordat we naar school gingen moest het huis gestoft en gestofzuigd zijn. Als we uit school kwamen, deden we boodschappen, de was, de strijk en begonnen we met koken. In de vakantie werden de huishoudelijke klussen zwaarder en kregen we extra taken zoals domweg hoofdstukken uit schoolboeken uit ons hoofd leren. Elke avond overhoorde onze vader de stof die hij had opgegeven. Een fout betekende een klap. Soms was er geen enkele aanleiding maar werden we toch geslagen. Het was nooit gezellig bij ons thuis. Angst voor een pak slaag beheerste ons handelen. De sfeer was dag en nacht gespannen. Ik wist niet beter of het hoorde zo, totdat ik een schoolvriendinnetje kreeg en merkte dat het bij

haar thuis heel anders was. Die ervaring was de aanleiding om van huis weg te lopen. Dat was de eerste poging om mijn situatie te ontvluchten. De poging mislukte, maar ik wist nu dat het anders kon zijn tussen ouders en kinderen. Ik zag moeders met hun kinderen spelen en lachen. Op die momenten miste ik amma, over wie Zahida, Ayesha en ik in het geheim spraken. Nog altijd hadden we een fotootje van haar en soms keken we er met zijn drieën naar. Dat maakte ons verdrietig, maar het gaf mij ook energie om me tegen mijn vader en stiefmoeder te verzetten. Ik wilde een leuker leven. Er waren maar weinig mensen met wie wij contact hadden. De enigen bij wie we kwamen waren de ouders, de broer, de schoonzus, en de familie van mijn stiefmoeder. Vooral Annie, haar schoonzus, had in de gaten dat er iets niet in de haak was bij ons thuis. Op een keer ontdekte ze blauwe plekken. Toen ze het ter sprake bracht, werd haar de mond gesnoerd en zijn we in geen weken bij haar op bezoek geweest. Toen ik twaalf was, had ik een vijf op mijn rapport. Ik wist dat daarvoor rake klappen werden uitgedeeld en ik besloot niet naar huis maar naar Annie te lopen. Midden in de nacht kwam ik er aan. Annie schrok heel erg, haalde me binnen, praatte met me en belde uiteindelijk toch mijn stiefmoeder. Mijn vader pikte mij woedend op. Onderweg stopten we bij het politiebureau. Mijn ouders hadden me als vermist opgegeven. Die nacht had ik voor het eerst contact met rechercheur Den Boer van de politie. Thuis volgde de afranseling.

In financieel opzicht ging het mijn ouders voor de wind, maar de onderlinge relaties werden er helaas niet beter op. Mijn zusjes en ik vervreemdden van elkaar doordat we regelmatig tegen elkaar werden uitgespeeld. De een moest de

ander in de gaten houden en we kregen straf als ontdekt werd dat we elkaar de hand boven het hoofd hielden. Om niet allemaal straf te krijgen, was het handiger de ander te verraden en zo werden we klikspanen. Mijn vader en stiefmoeder ergerden zich al jaren aan het feit dat we van meisjes in jonge vrouwen veranderden en nu ik, de jongste, ook menstrueerde en borstjes ontwikkelde, meende mijn vader helemaal in een huis vol hoeren te wonen, zoals hij dagelijks zei. Mijn vader heeft ons nooit seksueel misbruikt, maar wel geïntimideerd. Hij en ook mijn stiefmoeder maakten obscene opmerkingen terwijl ze mijn naakte, intieme delen sloegen. Zahida en Ayesha ondergingen hetzelfde lot. Waarom mijn vader en stiefmoeder zich zo lieten gaan, weet ik niet, maar in die tijd was het gewoon voor ons, we wisten niet beter en dachten dat we het zelf uitlokten. Pas veel later ben ik tot het inzicht gekomen dat wij slachtoffers waren van ernstige kindermishandeling.

Het lukraak millimeteren van onze haren was een van de vaste rituelen, ook nu we alle drie op de middelbare school zaten. Op een avond was het weer zover en ik durfde te vragen of mijn stiefmoeder mij wilde overslaan. Ik zag aan haar ogen dat de vraag volkomen verkeerd viel. Ik herkende die woedende blik. Ik wist tot welke agressieve waanzin die kon leiden. Bijna tien jaren van mishandeling lagen achter me en ik wilde niet meer geslagen en gestraft worden. In een opwelling besloot ik te vluchten. Ik griste een spaarpot mee, trok een jas van de kapstok en holde de trappen af. Een zwerftocht via Den Haag naar Amsterdam, van nachten op perrons en in portieken, eindigde bij het Amsterdamse J.A.C. Daar vandaan werd ik naar Stichting Release in Den Haag gebracht. Via deze organisatie kwam ik op verschillende op-

vangadressen terecht. Ik was eenzaam. Omdat ik niet wilde dat iemand wist waar ik woonde, werd mij verboden contact met de buitenwereld te zoeken. Ik zat als het ware ondergedoken totdat mij een plaats in een kindertehuis zou worden toegewezen. Op een zonnige dag in april ging ik tegen alle adviezen in toch de straat op en daar werd ik herkend door een politieagent. Mijn foto hing op de Haagse bureaus en de agent nam me mee. Rechercheur Den Boer had mijn verhaal inmiddels al meerdere malen gehoord en mij in bescherming genomen. Hoewel hij mijn vader nooit was afgefallen, heb ik altijd gevoeld dat hij begreep wat er bij ons thuis aan de hand was. Ook nu stelde hij mij gerust, maar hij zei wel: 'Hameeda, je moet naar huis want je bent minderjarig en we hebben de medewerking van je ouders nodig om je officieel uit huis te plaatsen.' Ik was in geen maanden thuis geweest en nu bracht die grote politieman mij terug naar mijn vader. Rechercheur Den Boer gaf aan dat de kinderbescherming contact zou opnemen met mijn ouders. Hij liet me achter op de plaats die ik enkele maanden eerder was ontvlucht. Mijn ouders sloten me op en deden alsof ik niet bestond. Mijn zusjes durfden geen contact met me te zoeken. Twee weken lang sprak niemand met mij. Ik leefde op water en brood. Op de een of andere manier wist ik wanneer de kinderbescherming mijn ouders en mij hadden uitgenodigd voor een gesprek. Mijn ouders waren niet van plan te gaan. Ik wist weg te komen en deed daar mijn verhaal. Zij raadden mij aan terug te gaan naar huis en ze beloofden de zaak zo snel mogelijk af te handelen. Toen mijn vader doorkreeg dat ik wel naar de kinderbescherming was gegaan, werd hij gek van razernij. Eerst werd ik dagen opgesloten om daarna, toen er verder niemand in huis was, zwaar mishandeld te